

איטש לרענהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש טז אדר ב תשפב: הדלקת נרות: ירושלים: 5:13 תל-אביב: 5:28 חיפה: 5:20 מוצאי שבת: ירושלים: 6:26 תל-אביב: 6:28 חיפה: 6:28 ר"ת: 7:06

פרשת צו

זריזות למצוות

נהפך ל"זריז"...

הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל נזדרז ביום הפורים אחר קריאת המגילה להביא לרבו המהרי"ל דיסקין זצ"ל משלוח מנות, והיה זה בעת שאחרים רק אז הלכו להתפלל. נהנה מכך המהרי"ל והעיר לתלמידו "זריזין מקדימין".

נענה רבי יוסף חיים ואמר: "הרי הרב הוא שעשה אותי לזריז". שכן כאשר חלה הרב זוננפלד הוסיף לו המהרי"ל דיסקין את השם "יוסף" וכשנקרא "יוסף חיים" נהפך ל"זריז". כי יוסף חיים בגימטריה 224 שזה כמנין "זריז" שהוא 224.

מפי השמועה

לדייק בזמן...

אמר פעם כ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"אמרי אמת": "זריז אינו האיש הבהול, כמו זה שממהר להקדים ולבוא אל הרכבת הרבה זמן לפני מועד יציאתה כדי שלא יאחר. אלא מי שהוא מחושב ומגיע בזמן המדויק..."

כאשר הוצרך הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל לנסוע מברנוביץ לערים אחרות, קימץ מאד ברגעים המתבזבזים בדרך כלל מהיצאה מהבית עד לבית התיבות. וההמתנה ברציף עד ליציאת הרכבת. הוא היה משתדל לעזוב את הבית במועד האפשרי האחרון, ולשם כך שלח להזמין אליו עגלון מסודר ודייקני שיבוא לקחתו אל הרכבת בשעה הנקובה, לא פחות ולא יותר.

בבואו אל הישיבה מידי ערב, לתפלת מעריב, נהג דרך קבע להקדים בחמש דקות לפני זמן התפלה. ואולם לא ישב ברגעים אלו באפס מעשה. ספר קטן החזיק בחיקו שהיה שולפו ומעיין בו, והיה ממשיך למחרת מאותה שורה שהפסיק בה אמש, עד שהשלים הספר כולו באותם חמש רגעים מצטברים.

הדייקנות בזמן היתה אצלו מושכל ראשון. עד שהשתומם על מי שאינו מדייק. אחד מתלמידיו שקבע ללמוד עמו שעור יומי קבוע בביתו, איחר יום אחד לבוא שלושה רגעים אחרי השעה המיועדת שאל אותו רבי אלחנן: "היש שעון למר בכיסו?" וכאשר ענהו בחיוב, התפלל: "אם כן, איך קורה כדבר הזה שאחרת?!"

רבי אלחנן

להזדרז לקיום המצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחברו!

נלמד מהפסוק: "צו את אהרן ואת בניו" (פרק ו-ב)

וכתב רש"י (מהתו"כ): "אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות, אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיש".

ידועה החקירה: מה עדיף, האם עשיית מצוה בזריזות אף שלא בהידור, או עשיית מצוה בהידור אף שלא בזריזות. החתם סופר (בהקדמה לחידושיו במסכת חולין) מבאר עפ"י חקירה זאת את ההבדל בין זריזותו של אברהם אבינו שאמר "מהרי שלוש סאים קמה סולת לוי ועשי עוגות ואל הבקר רץ אברהם" ובין זריזותה של שרה שהתעכבה לנפות קמח ב"ג נפה, ובנתיים פירסה נידה ונטמא הלחם, ולא הביאה.

וההבדל הוא כי אברהם סבר שמצוה בזריזות עדיפה על מצוה מן המובחר, ולכן הדגיש "מהרי". ואילו שרה סברה, מצד תכונת "נשים עצלניות הן", כי מובחר עדיף על הזריזות, ולכן ניפתה הקמח לעשותו סולת. וזהו שנאמר אצלה "ולחם עצלות לא תאכל".

עפ"י? מבאר החתם סופר את דברי המדרש [שאמר רבי עקיבא לתלמידיו כדי לעוררם]: מה ראתה אסתר שתמלוך על קכ"ז מדינות? אמרו, תבוא בת בתה של שרה שחייתה קכ"ז שנים ותמלוך על קכ"ז מדינות. וקשה: מדוע לא תלו בזכותו של אברהם שחי קע"ה שנים, נמצא שמשנת מ"ח שאז הכיר את בוראו, ועד פטירתו ישנם קכ"ז שנה?

אלא מיישב החתם סופר, מכיון ששבחה של אסתר היה בכך שמלכה על פזורי עם ישראל בקכ"ז מדינות, והגנה עליהם. ומה גרם שלא יהיה בהם מעלת "כינוס לצדיקים הנאה להם"... אלא להיות מפוזרים. העצלות שהיתה בהם, שלא עסקו בתורה בזריזות אלא בעצלות, וכמו שקראו חז"ל (בפ"ק דמגילה) על אותו הדור את הפסוק: "בעצלותים ימך המקרה..."

לפיכך לא רצו חז"ל לתלות מלכות אסתר בזכות קכ"ז שנים של "זריזותיה דאברהם", אלא בזכות קכ"ז שנים של שרה בעלת הסולת המבחר ולא הזריז. הוא שאמרו חז"ל: "אם אין קמח [של זריזות] אין תורה" [ובכך עורר רבי עקיבא את תלמידיו להזדרז].

לפי שיטה זו שעשיית מצוה בזריזות אף שלא בהידור, עדיפה על עשיית מצוה בהירוד אף שלא בזריזות, נמצא לדינא, שכל מצוה שאפשר לעשותה מוקדם, אין לאחר אותה משום הידור ד"ברוב עם הדרת מלך". ובמיוחד אמורים הדברים על מצות מילה, שאף ש"כל היום כשר למילה" (פסחים ד), מכל מקום, זריזין מקדימין לקיימה בבוקר, ומעדיפים את הזריזות על פני ההידור ולא ממתנים לעשותה מאוחר יותר "ברוב עם".

שלא יפגע אדם בזולתו מתוך רוב דביקותו ודקדוקו בהידור המצוות!

נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "ואש המזבח תוקד בו" (פרק ו-ב)

כלומר: אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו" - בתוכו פנימה, ולא כלפי חוץ באופן שתפגע באחרים. וכדוגמא לכך מביאים את מה שסיפרו חז"ל בגמרא (סוכה כח) על תלמידו של הלל הזקן, יונתן בן עוזיאל, שבשעה שישב ועסק בתורה, כל עוף שפרח מעליו מיד נשרף. ונשאלת השאלה: אם כך גדולתו של התלמיד, במה התבטאה גדולתו של הרב [הלל הזקן]? אלא, אומר השפת אמת, גדולתו של הרב באה לידי ביטוי בכך שעוף הפורח מעליו לא נשרף כלל, שכן האש הייתה יוקדת בקרבו פנימה, ומבחוץ לא היה הדבר ניכר... (עפ"י מש"ת)

עד היכן מגעת חובת ההתחשבות בצערו של הזולת גם כאשר עוסקים במצוות נעלות ונשגבות ביותר, ניתן ללמוד מהנהגתו המופלאה של משה רבינו ע"ה, כפי שביאר זאת הגאון רבי נתן צבי פינקל - הסבא מסלבודקא זצ"ל (בספרו אור הצפון ח"ב) וכך אמר:

כאשר ביקש הקב"ה ממשה רבינו להוציא את בני ישראל ממצרים, סירב בטענת "שלח נא ביד תשלח". ואמרו חז"ל (בתנחומא) שמשה חשש לצערו של אהרן, ואמר לו הקב"ה, לא רק שלא יצטער, אלא אדרבה ושמח בלבו!

ולכאורה יפלא מאוד: היתכן שמשה מסרב לגאול את ישראל? הרי הוא שכל כך הצטער בצערם שנאנקים הם מקושי השעבוד. ועל כן נטש את ארמון פרעה כדי לשאת בעול עמם, וכלשון רש"י (שמות ב,א) "נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם", וכלשון המדרש (שם א-כז) שהיה רואה בסבלותם ובוכה...

והנה עתה, מבקש ממנו הקב"ה לגאול את ישראל ולהצילם ממצוקתם הנוראה, זוהי הצלת נפשות של אומה שלימה, ואעפ"כ מסרב משה ליטול לידי את התפקיד, וכל כך למה? שמא יגרום בכך צער לאהרן אחיו...

אלא למדים אנו מכאן - אומר הסבא מסלבודקא - עד היכן מגעת חובת ההשתתפות בצערו של כל יחיד ויחיד, גם כשהשליחות היא נשגבה ביותר ומיועדת להצלת הכלל, בכל זאת מסרב משה עד כי הוצרך הקב"ה להודיעו שאהרן לא רק שלא יצטער, אלא אדרבה: "וראך ושמח בלבו".

באחת משיחותיו אמר הגה"צ רבי הירש פאלי זצ"ל: מורגל אצלנו שיש חילוק בין ה"בן אדם למקום" ובין "בין אדם לחברו". וכי הם שני מושגים נפרדים שאינם קשורים זה לזה. ואם אדם חלש באחד מהם, אין זה סותר לשני.

"אך אבי מורי (רבי אברהם נח זצ"ל) לימדנו שלא כך הם פני הדברים. אין אפשרות להפריד בין "בין אדם למקום" לבין "בין אדם לחברו" כדרך שמצינו בלוחות הברית, שבלוח אחד היו חקוקות המצוות שבין אדם למקום, ולעומתם בלוח השני המצוות שבין אדם לחברו, ללמדך שאי אפשר להפריד בין שני חלקי התורה הללו".

וכבר הקדים לפרש כן הגרי"ל דיסקין זצ"ל, כששאל: מפני מה שבר משה רבינו את שני הלוחות, הלא לא כפרו עובדי העגל אלא ב"אנכי" וב"לא יהיה לך" - בין אדם למקום, ומדוע הוזקק לשבור גם את הלוח השני, העוסק במצוות שבין אדם לחברו, הרי באלו לא פגמו?

אין זאת - השיב הגרי"ל - אלא מפני שאין "בין אדם לחברו" ללא "בין אדם למקום". אם חסר בזה חסר בזה. על אימרה זו הוסיפו חניכי סלבודקא: כשם שאין "בין אדם לחברו" ללא "בין אדם למקום", כך אין "בין אדם למקום" ללא "בין אדם לחברו".

"נמצאתי גורם הפסד ממון לישראל..."

פעם הגיע הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל לבקר את כ"ק האדמו"ר מגור בעל החידושי הרי"ם בווארשא. הרבי קיבלו בכבוד גדול. כאשר יצא מביתו ליווהו הרבי עד לרחובה של עיר.

פשטה השמועה בקרב החסידים, כי אדם גדול ביקר אצל הרבי שחלק לו כבוד רב. על כן כשסר רבי ישראל להתפלל מנחה, התמלא בית המדרש בחסידים שבאו להקביל פניו אך מה מאוד השתוממו שאותו צדיק ליטאי קיצר בתפלתו כאחד מהעם, וסיימה מהראשונים.

הבין רבי ישראל לתמהונם והסביר: ראיתי כי אנשים רבים בטלים ממלאכתם בגללי. הסנדלר נטש את מרצעו, החייט הניח את מחטו, הנפח את מפחו, הסוחר סגר את חנותו. אם אהיה עוד מאריך בתפילתי, נמצאתי גורם הפסד ממון לישראל...

תנה"מ

"יש לה מספיק עבודה ביום שישי..."

ת"ח וירא שמים בא להוועץ אצל הגרא"ל שטיינמן זצ"ל וכך שאל:

"ראיתי כי בני הקטנים נכשלים לפעמים בשבת באיסור בורר אף שאני מנסה ללמד אותם את ההלכות. יש לי תכנית להגיש להם לצלחת עוף ללא עצמות, אך דא עקא שאם יתרגלו לאכול בלי עצמות כיצד ידעו להזהר כשיגדלו?"

'התפלא' הרב שטיינמן: "היכן יהיה לך עוף בלי עצמות, מעולם לא ראיתי עוף כזה?" השיב: "יוציאו את העצמות בערב שבת". "מי יוציא את העצמות" - שאל הרב שטיינמן - "אתה תוציא?" והשיב: "האמא תוציא!"

אמר הרב שטיינמן: "וכי אין לה מספיק עבודה בים שישי שאתה רוצה להוסיף לה עבודה? יש לה מספיק עבודה אין צורך לתת לה עבודה נוספת!"

חכימא דיהודאי

מחמיר לעצמו ומתיר לאחרים...

בשנת השמיטה תשי"ב שרר מחסור חמור באוכל, והחרדים ניזונו בעיקר ממאכלי חלב.

כאשר בא כ"ק האדמו"ר רבי יואל מסטמאר זצ"ל לביקור בארץ ישראל, ביקש לאסור תוצרת חלב מחמת שהבהמות אוכלות גידולי שביעית.

ואולם הגרי"ז סולובניצ'יק זצ"ל חשש מאוד לאסור מצד פיקוח נפש, שאנשים רבים חלו בשנה זו מחוסר תזונה. על כן אחר עיון רב, הורה לפרסם בשמו כי מותר לאכול תוצרת חלב. [אף שלעצמו החמיר ולא אכל תוצרת חלב כל אותה שנה].

עובדות לבית בריסק

כל הלילה עומד בחוץ...

הגאון רבי יהודה מועלם זצ"ל (ר"מ פורת יוסף) הגיע בוקר אחד למסור את שיעורו כשהוא מבקש מתלמידיו לא להטריחו יותר מידי מכיון שלא ישן כל הלילה...

לתמייהת התלמידים מדוע לא ישן, הסביר רבי יהודה כי בבואו בלילה בשעה מאוחרת לביתו, ניסה לפתוח את דלת ביתו אך לא הצליח והבין כי זוגתו שכחה להוציא את המפתח מבפנים. וכדי לא להעירה עמד כל הלילה בחוץ...

הלמות עמלים

להכיר ולהעריך הטובה שמקבל ממוטיבו ולהודות לו על כך!

נלמד מהפסוק: "אם על תודה יקריבנו" (פרק ז-ב)

וּכְתַב רִשׁׁי: "אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו כגון יורדי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא שהם צריכים להודות, שכתוב בהן (תהלים קז) "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו זבחי תודה".

כידוע, משה רבינו תיקן את ברכת "הזן" ויהושע בן נון תיקן ברכת הארץ, ודוד ושלמה תיקנו ברכת "בונה ירושלים", כך אומרים חז"ל בגמרא (ברכות מח): ברכות אלו תיקנו בתקופת זוהר ואילו ברכת "הטוב והמטיב" ביבנה תיקנוה, כאשר ניתנו הרוגי ביתר לקבורה לאחר שבע שנים. "הטוב" שלא הסריחו, ו"המטיב" שניתנו לקבורה.

וביאר הגרי"ש אלישיב זצ"ל (בדברי אגדה) שבוזה לימודו חז"ל פרק בהודיה. שגם בתקופת החורבן. גם בתקופת הגלות, בדור של שמד, בתוקף הצרות והרדיפות, המצוקות והתלאות, יש להודות על כל קרן אור, על שבריר של חסד. על נתינה לקבורה.

עוד אמרו חז"ל (חולין צא): אמר רבי עקיבא, שאלתי את רבן גמליאל ואת רבי יהושע באיטליז של אימאום, כאשר הלכו לשם לקחת בהמה למשתה בנו של רבן גמליאל: כתיב "ויזרח לו השמש והוא צולע על ירכו" (בראשית לב-לד) וכי שמש לו לבד זרחה, הלא לכל העולם זרחה?

מה כוונת רבי עקיבא היתה בשאלתו זו. אלא לכאורה נראה כאן מחזה מעציב ומדכא מאד. היאך נשיא ישראל ואב בית הדין צריכים להטריח עצמם לאטליז לבחור בהמה עבור נישואי בן הנשיא... והרי אילו היה כבוד ישראל על מכונו, כמה משרתים היו לנשיא, ואיזה משתה היו עושים! וכאן, בלא משרת אחד, באו לבחור בהמה אחת הלא תרדנה עינים דמעה!

על כן בא רבי עקיבא ואמר: יעקב אבינו, בחיר האבות, נאבק לבדו עם המלאך ונוקעת ירכו, והוא הולך וצולע, ובמה שמח הוא? בכך שהשמש זורחת "ויזרח לו" - לצרכו. לרפאות את צליעתו, כמו שנאמר (מלאכי ג-כ) "שמש צדקה ומרפא בכנפיה".

אף כאן, עם כל הצער והכאב, אשרינו שזכינו, והנשיא ואב בית הדין חיים וקיימים! וזוכים להמשיך השושלת ולהשיא את הבן ואפשר לערוך משתה ולקנות בהמה, יש איפוא, לברך על כך "הטוב והמטיב".

וזה מה שצריך ליכור תמיד, שהניסים הגדולים שהקב"ה עשה עמנו כגון בחנוכה, בפורים ובפסח, ואשר עושה עמנו בכל יום, אינם צריכים להאפיל על הטובות הקטנות, כביכול, ועלינו להודות על הכל. וכהדגשת דוד המלך במזמוריו: "מה אשיב לה' כל תגמלוהי עלי". הרגיש דוד המלך שעליו להודות על כל טובה וטובה שגמלו ה'.

ורואים אנו פעמים רבות, היאך הקב"ה באופן מופלא, מקדים רפואה למכה ומתוך הצרה עצמה מצמיח לנו את הישועה. וכמו שאומרים בהגדה של פסח: "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם". היינו שההצלה עצמה נובעת דוקא מידם של אלו שרצו לכלותינו, וזה מנפלאות השי"ת ללמדינו, שהוא מנהיג העולם וההצלה יכולה לבוא אף שלא כדרך הטבע ובאופן בלתי צפוי.

וכמו אחת הדוגמאות שראינו בפורים. כמובא במגילה שבתחילה המלך אחשוורוש שלח עפ"י בקשת המן, אגרות שבהם היה כתוב "להיות כל איש שורר בביתו ומדבר כלשון עמו". וכנראה מטרתו של המן היתה בזה לפתור את הבעיות האישיות שיש לו בביתו... אך למעשה זה גרם בטווח הרחוק יותר, להצלת עם ישראל. שכן כל בר-דעת תמה לעצמו למקרא תקנה מוזרה זו "להיות כל איש שורר בביתו" וכי מה היה עד עתה, הרי כך זה טבעו של עולם שהאיש שורר בביתו ומה החידוש בתקנה זו! ומכאן הבינו שכנראה המלך נשתבשה עליו דעתו, ואז כששלח את האגרות: "להשמיד להרוג ולאבד" וכו' שוב לא התייחסו אליהם ברצינות, ונמשך המצב הזה עד שהגיעו האגרות של מרדכי ואסתר.

"יצר הרע שלאחר נס גלוי..."

סיפר הגה"צ רבי שלמה ברעוודה זצ"ל על מעשה מופלא שאירע עמו בהיותו בחור צעיר: "הייתי צריך להגיע לדירתו של קרוב משפחה באחת מסימטאותיה של ירושלים. רצתי לשם ללא הפוגה. באותה שעה היתה הפסקת חשמל באיזור, ועלטה כבידה כיסתה את כל הסמטאות..."

"לפתע פתאום נזכרתי" - משחזר רבי שלמה בהתרגשות - "כי לפני הדירה ההיא יש מורד מסוכן מאוד ובו עשרות מדריגות עשויות חדודין-חידודין, וסיכויי של מי שמחליק במדרגות, להשאר בחיים, אינם גדולים. עצרתי מיד את מרוצתי כדי לבדוק היכן אני נמצא, ומה אני מגלה לתדהמתי? שתי רגלי עמדו בסנטימטר האחרון שלפני המדרון ואם הייתי ממשיך במרוצתי עוד שניה מי יודע מה היה עולה בגורלי. נס גלוי!"

"למחרת בבוקר הוצרכתי להגיע אל החזן איש בבני ברק להציג בפניו כמה שאלות. זכיתי להכנס לביתו והוא קיבלני במאור פנים. לאחר שסיימתי את שאלותי וקיבלתי עליהן תשובות ברורות, סיפרתי לו על הנס הגלוי שהתרחש לי אמש. והוספתי לשאול את השאלה הבאה:

"לאחר שקרה לי נס כה גדול, הייתי בטוח שהבוקר אקום ממטתי כאדם אחר לחלוטין, ולבי ירנן בשבח והודיה להשי"ת על שהצילני ממות לחיים. אך הנה התעוררתי ואני כאחד האדם, ללא שינוי וללא הרגשים מיוחדים, כיצד אפשר להסביר זאת?"

השיב החזן איש וגילה לי יסוד גדול בעבודת השם: "יש יצר הרע מיוחד הקרוי "יצר הרע שלאחר נס גלוי"... תפקידו הוא לקרר ולהחליש אצל האדם את כל ההרגשים העושים להתעורר בקרבו של אדם לאחר שהקב"ה עושה עמו נס כזה..."

הלמות עמלים - ח"ב

תודות וברכות לעובדי המטבח...

מנה גדושה של הכרת הטוב מצידו של הרב מפוניבז' - **הגרי"ש כהנמן זצ"ל**, זכו עובדי המטבח והמסעדה בישיבת פוניבז', אשר הצטיירו בעיניו כמטייבי נפשו. במיוחד הרעיף על ראשם תודות וברכות בכל פעם שנזדמן להם לשרתו.

סיפר אחד המלצרים: "היו זמנים שהרבנית ע"ה נעדרה מן הבית והבאתי אל הרב את ארוחתו ממטבח הישיבה (הוא הקפיד לשלם עבור הארוחות בכסף מלא), ובכל פעם היה מביע דברי תודה כל כך נרגשים, כמו עני המקבל נדבה מאנשים שריחמו עליו..."

"אמרתי פעם לפניו" - המשיך לספר המלצר - "הרי זו זכיה בשבילי, לשמש תלמיד חכם, ראש ישיבה וגדול הדור כמוהו!" אך הוא נסער ונרגש כולו, השיב לעומתי בדברים מזעזעים: "אותי לא יבלבלו... אותי לא יוכלו לשכנע... אדם שזה לו חמש עשרה שנה מתרוצץ ומעטסק רוב זמנו בגיוס כספים וכיו"ב, אינו נחשב תלמיד חכם אמיתי..."

גם בפעם אחרת, כשתינה צערו על שאנוס הוא להתבטל מלימוד התורה, ומישהו הזכיר לו את דברי חז"ל (מנחות צט) "פעמים ביטולה של תורה זהו יסודה", הגיב בדאגה ובצער כבוש: "וכי פשוט הדבר בעיניכם? הידעת כמה זכויות צריך אדם, כדי שביטולו שלו יביא בסופו של דבר ליסודה של תורה?!"

הרב מפוניבז'

להודות על מה שיש....

הגרי"ז סלוביניצ'יק זצ"ל סיפר על הגר"א זצ"ל שנהג לשלוח את תלמידיו שסבלו מעוני נורא, כל ערב שבת לבית החולים המקומי, כדי שיראו בעיניהם שישנם צרות גדולות מעוני... ועי"ז יודו לה' חסדו מכל לבם שלמרות עונים הגדול הרי הם בריאים ושלמים בגופם ובנפשם.

עובדות בריסק

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

סוף-מעשה...

לכבוד "איש לרעהו – סיפורים בני זמננו"

שלום!

אני 'ישיבה-בחור' שלומד בישיבה-גדולה ב"ברכפלד" - מודיעין עילית.

רציתי לשתף אתכם בסיפור שקרה לי ביום שני, כ' אדר א'. יצאתי בלילה לכיוון מכונת חטיפים שממוקמת מחוץ לישיבה. לידי, מול מכונת הפחיות, עמדו שני צעירים שלא היו נראים כל כך דתיים... תוך כדי שאני קונה חטיף, שמעתי את אחד מהם אומר לחברו: "אתה יודע? איבדתי את כרטיס האשראי שלי בתוך המכונה!"

השתלשלות העניינים בהמשך הייתה לפי דעתי 'הזויה-משהו', כשהוא רואה את חבר שלו מוציא כרטיס אשראי על מנת לשלם, הוא אומר "וואו, גם הכרטיס שלי שנאבד אתמול היה בצבע ירוק, וגם שם היה בין הספרות רָץֶף של ארבעה אפסים!"

הם סיימו לקנות פחית, ונכנסו לרכב שחנה בסמוך.

או-אז אני מבחין שגם הצעיר הזה שכח את כרטיס האשראי שלו במכונה... הוצאתי את הכרטיס ורצתי לכיוון הרכב. נפנפתי מולם באשראי, והצעיר שישב במושב הסמוך לנהג סימן לי בידו כאומר "עוד מעט".

לא ממש הבנתי את הרעיון של עוד מעט, מה אני אמור לחכות?! הוא לא רוצה את הכרטיס שלו? הוא לא שם לב שאין לו את זה? אבל חיכיתי שם במשך רבע שעה. הם לא חזרו.

לא ידעתי מה לעשות עם כרטיס האשראי. חבר שפגש אותי טען: "בטח האשראי לא שלהם... (על פניו הם היו נראים לי כאלו) לא צריך להחזיר להם אותו!". אמרתי לעצמי; בכל מקרה פיספסתי את הערבית בישיבה וצריך ללכת לערבית בבית הכנסת הסמוך ברחוב רבי עקיבא, בנתיים אקפוץ לחדר שלי, אכתוב פתק "השבת-אבידה" ובדרך לבית הכנסת אתלה אותו על המכונה.

* * *

מיד עם סיום תפילת "מעריב", חשתי הרטט של הטלפון, הוצאתי את הטלפון מהכיס וראיתי שמישהו מחייג אלי. ענית והאיש שמעבר לקו שואל: 'מצאת כרטיס אשראי?'

אישרתי ואמרתי לו שאני ממש ליד - תיכף מביא לו את הכרטיס.

כשזיהיתי שמדובר באחד מאותם שני בחורים שהיו כאן מקודם וכשהוא נתן לי סימן הבנתי שמדובר באדם שאיבד את הכרטיס והוא אחד מאלו שנסעו מקודם ברכב. השבתי לו את האבידה ושמחתי שהייתה לי המצוה הזו שבאה לי בהסח הדעת.

כאשר הכרטיס נמצא כבר בידיים של המאבד הוא "מתודה" ואומר: "כאשר נפנת מקודם לכיוון שלנו, חשבתי שאתה מבקש טְרָמֶפ... מסתבר שמדובר בשני אחים. כאשר ביקשתי, כביכול טְרָמֶפ האח שישב ליד הנהג צינן אותו ואמר לו להמשיך לנסוע... וכעת ראו שניהם שבסך-הכל ביקשתי להטיב איתם.

'טוב שיש אנשים כמוך בעולם!'

'עשית לי את היום!'

מרוב התלהבות העניק לי חיבוק. והלך לדרכו.

* * *

למחרת עברתי שוב ליד המקום עם חבר... כיוון שראיתי את המכונה נזכרתי במה שקרה אמש וסיפרתי זאת לחבר. והוא הגיב: 'וואו! מה אתה אומר? הם סיפרו שנאבד להם אשראי יום קודם לכן? תקשיב טוב: בדיוק ביום ראשון הגיע גיסי לישיבה לבקר אותי. עמדנו ודיברנו ליד מכונת הפחיות, שם מצאתי כרטיס אשראי... חשבתי שזה של בחור מהישיבה. לקחתי את זה איתי וחפשתי בכל הישיבה למי נאבד אשראי אבל לא מצאתי אף אחד. כמעט כבר החלטתי להתייאש ולזרוק את הכרטיס (כדי שלא יוכלו לעשות בו שימוש) ועכשיו אתה מספר לי שאתה יודע מי המאבד!'

ביקשתי ממנו שִׁיָּרָאָה לי את הכרטיס ומה אני רואה? כרטיס בצבע ירוק עם רצף של ארבעה אפסים - בדיוק כמו שהצעיר תיאר באוזני אחיו את הכרטיס שאבד לו במקום.

מכיוון שהיה לי את מספר הפלאפון של הבחור שאיבד את האשראי ביום שני, התקשרתי אליו מיידית וסיפרתי לו שמצאו גם את הכרטיס של אח שלו - והוא מוזמן לבוא ולקחת אותו.

* * *

הוא התרגש מאוד. בקושי יכל לדבר.

'מה אני יכול לעשות בשבילך?' שאל.

'עזוב!' ענית לו 'אני בסך-הכל עשיתי את מה שמוטל עלי לעשות.

'שתבין, אחי! הוא פירט 'אתה מרגיש שרק החזרת כרטיס אשראי למישהו שאיבד אותו. אבל אתה לא קולט שעשית הרבה מעבר לזה. אתה עשית קידוש-השם גדול, לא חשבתי שעוד יש כאן במקום הזה אנשים כאלו, עוררת בי השראה לדברים טובים!'

רק אז חשף את הפרט המצמרר הבא: הוא גדל בעיר הזו, מודיעין-עילית. לפני שבע שנים פנה עורף השם ישמור ויציל, ובזכות הסיפור הזה נפתח בליבו הפתח לחזור לכור מחצבתו במהרה!

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il